

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717208390
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3717208390.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu:
V. D. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. pod I. XXX, právne zastúpeného: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s.r.o. so sídlom Dvory 1932, Púchov,
IČO: 36 867 454, proti žalovanému: MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK s.r.o. so sídlom Sedlišťská 1446/7, Púchov, IČO: 31 632 157, právne zastúpenému: JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Treskoňova 816/1, Bytča, IČO: 47 253 223, o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 14Cb/210/2017-623 zo dňa 9. septembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zrušil účasť žalobcu v spoločnosti MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK, s.r.o. a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania: Mesto Púchov sa rozhodlo vytvoriť žalovaného a dňa 24.05.1995 Mesto Púchov, V. D. I. a V. F. D. uzatvorili Spoločenskú zmluvu, ktorou založili žalovaného, pričom okrem iného sa dohodli aj na tom, že na základnom imaní žalovaného sa budú podieľať vkladmi 98 000 Sk (Mesto Púchov), 21 000 Sk (D. I.) a 21 000 Sk (F. D.). Dňa 28.04.1998 Mesto Púchov, V. D. I. a V. F. D. uzatvorili dodatok k Spoločenskej zmluve, v ktorom sa dohodli na tom, že základné imanie žalovaného sa zvýši na 200 000 Sk, pričom vklady budú 140 000 Sk (Mesto Púchov), 30 000 Sk (D. I.) a 30 000 Sk (F. D.). Dňa 05.12.2002 Mesto Púchov, V. D. I. a V. F. D. uzatvorili dodatok k Spoločenskej zmluve, v ktorom sa o. i. dohodli na tom, že vklady budú 2 067 000 Sk (Mesto Púchov), 30 000 Sk (D. I.) a 30 000 Sk (F. D.). Dňa 01.08.1995 žalovaný uzatvoril so žalobcom „Dohodu o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“, v ktorej sa konštatuje, že žalobca môže okrem základnej mzdy obdržať aj ročnú odmenu. V prílohách k tejto dohode boli pre roky 1995 až 2014 následne upravené predpoklady vyplatenia prémie vo výške 75 %, resp. 50 %, resp. 48 % z vyplatenej mzdy na základe dosiahnutia určitého zisku, dodržania určitého limitu pohľadávok po lehote splatnosti a iných kritérií. V roku 2000 bol žalovaný v strate 2 807 000 Sk, v roku 2001 v strate 3 644 000 Sk, v roku 2002 v strate 979 000 Sk. V roku 2004 žalovaný dosiahol zisk 2 757 000 Sk a

žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 194 955 Sk. V roku 2005 žalovaný odpustil T. F. pohľadávky vo výške 4 969 800,20 Sk. Hoci v roku 2005 bol žalovaný v strate 692 000 Sk, žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 265 402 Sk. Dňa 06.10.2005 Mesto Púchov, V.. D. I. a V.. F. D. uzatvorili dodatok k Spoločenskej zmluve, v ktorom sa o.i. dohodli na tom, že vklady spoločníkov budú 45 709 000 Sk (Mesto Púchov), 30 000 Sk (D. I.) a 30 000 Sk (F. D.). Dňa 12.07.2006 Mesto Púchov, V.. D. I. a V.. F. D. uzatvorili dodatok k Spoločenskej zmluve, v ktorom sa o.i. dohodli na tom, že vklady spoločníkov budú 54 709 000 Sk (Mesto Púchov), 30 000 Sk (D. I.) a 30 000 Sk (F. D.). V roku 2007 žalovaný poskytol T. F. dar 3 380 00 Sk, dosiahol zisk 1 078 000 Sk a žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 256 467 Sk. Hoci v roku 2008 žalovaný v strate 651 000 Sk, žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 7 774,95 €. V roku 2009 žalovaný dosiahol zisk 230 600 € a žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 9 736 €. V roku 2010 žalovaný dosiahol zisk 116 025 € a žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 8 538 €. V roku 2011 žalovaný dosiahol zisk 98 795 € a žalobcovi bola za tento rok vyplatená ročná odmena 8 499 €. V roku 2012 žalovaný dosiahol zisk 246 000 € a žalobcovi bola na základe „Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ za rok 2012 vyplatená odmena 9 036 €. V roku 2013 žalovaný dosiahol zisk 66 558 € a žalobcovi bola na základe „Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ za rok 2013 vyplatená odmena 9 288 €. Hoci dňa 01.10.2014 VZ žalovaného jednomyseľne rozhodlo o zmene spoločenskej zmluvy tak, že podiel žalobcu na zisku a na úhrade straty bude 0,055%, už dňa 11.12.2014 VZ žalovaného jednomyseľne rozhodlo o zmene spoločenskej zmluvy tak, že podiel žalobcu na zisku bude 10%. V roku 2014 žalovaný zaplatil členský príspevok člena Záujmového združenia právnických osôb S. Y. vo výške 70 000 €. Hoci v roku 2014 žalovaný dosiahol zisk 6 498 €, VZ žalovaného dňa 28.04.2016 neschválilo návrh, aby žalobcovi boli vyplatené na základe „Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ odmeny za rok 2014. Hoci v roku 2015 žalovaný dosiahol zisk 99 207 €, VZ žalovaného dňa 28.04.2016 neschválilo návrh, aby žalobcovi boli vyplatené na základe „Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ odmeny za rok 2015. V roku 2016 žalovaný dosiahol zisk 16 175 €. Dňa 15.02.2016 sa žalobca vzdal funkcie konateľa žalovaného, pričom valné zhromaždenie žalovaného vzalo tento úkon na vedomie dňa 28.04.2016. Dňa 30.11.2016 žalobca uzatvoril so žalovaným dohodu o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce s tým, že pracovný pomer sa končí dňom 31.01.2017. Dňa 14.12.2016 spoločníci žalovaného 80% väčšinou hlasov per rollam prijali uznesenie o tom, že VZ žalovaného schvaľuje zníženie variabilnej zložky ceny tepla z 0,0484 €/kWh na 0,047 €/kWh a fixnej zložky z 171,9923 €/kW na 166 €/kW. Dňa 21.12.2016 bol na www.C.sk uverejnený článok o tom, že žalovaný znižuje cenu tepla a vracia občanom takmer 100 000 €. Dňa 21.02.2017 bol v Púchovských novinách uverejnený článok „Stanovisko predsedu súčasnej dozornej rady MsBP s.r.o.“, v ktorom jeho autor V. uviedol, že hoci vlastnícky podiel žalovaného je 0,055 %, jeho podiel na zisku je 10 %, opísal dôvody, ktoré viedli k tomuto stavu a uviedol, že žalovaný za 30 000 Sk získal nárok na číslom obchodnom imaní vo výške 450 000 €. Mestské zastupiteľstvo Mesta Púchov dňa 24.04.2017 rozhodlo, že hlavné činnosti spoločnosti MsBP Servis majú byť presunuté na spoločnosť C. servis, pričom žalovaný následne vykonal potrebné právne úkony na realizáciu tohto rozhodnutia. Dňa 20.09.2017 sa uskutočnilo zasadnutie valného zhromaždenia žalovaného, ktorého sa zúčastnili všetci spoločníci, pričom na predmetnom zasadnutí bolo okrem iného prijaté uznesenie, ktorým sa zmenila spoločenská zmluva tak, že žalobcovi patrí 0,055 % zisku, že žalobca sa podieľa na 0,055 % straty, že žalobca má 0,055 % hlasov a že vyrovnací podiel žalobcu je 0,055 %. V októbri 2017 valné zhromaždenie spoločnosti I., s.r.o. schválilo prechod všetkých svojich činností na spoločnosť C. servis, s.r.o. a následne došlo aj k bezvýhradnému a bezodplatnému postúpeniu všetkých práv, povinností a záväzkov spoločnosti I. G. s.r.o. na spoločnosť C. servis s.r.o..F. (za ktorého konal V.. Z.) dňa 30.10.2017 prenajal spoločnosti C. G., s.r.o. (za ktorú konal V.. Z.) I. za 13 € mesačne, I. X za 20,50 € mesačne a Y. Y za 12 € mesačne. V roku 2017 žalovaný dosiahol stratu 105 503 €. V roku 2019 žalovaný dosiahol zisk 34 869,44 €, z ktorej sumy bola pridelená suma 1 743,47 € do rezervného fondu a suma 33 125,97 € do fondu rozvoja spoločnosti.

3. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 148 ods. 1 Obchodného zákonníka a uviedol, že z uznesenia NS SR sp.zn. 4Obo/110/2000 vyplýva, že dôvodom, pre ktorý môže súd zrušiť účasť spoločníka v spoločnosti, môže byť porušovanie povinností spoločnosti alebo ostatných spoločníkov

takým závažným spôsobom, že jeho ďalším zotrúvaním v spoločnosti by mohli byť podstatne porušené jeho oprávnené záujmy. Posúdiť, či určité konanie naplňuje dôvod pre zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, je možné až po zistení vnútorných pomerov spoločnosti, vzájomných vzťahov spoločníkov, zaužívaných a spoločníkmi akceptovaných zvyklostí pri riadení a činnosti spoločnosti a okolností, za akých ku konaniu alebo situácii, ktorá má byť dôvodom pre zrušenie účasti, došlo. Dôvodom na zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti je to, ak ostatní spoločníci porušujú svoje povinnosti závažným spôsobom, pričom pri posudzovaní konania týchto ostatných spoločníkov je potrebné prihliadať aj na spoločníkmi zaužívané a akceptované zvyklosti pri činnosti spoločnosti. V súdnej veci bolo zistené, že zvyklosťou dlhodobo zaužívanou u žalovaného bolo to, že spoločnosť (po predchádzajúcom súhlase majoritného spoločníka) vyplácala na základe „Dohôd o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ tým spoločníkom, ktorí boli zároveň konateľmi, ročné odmeny. Pokiaľ žalobca vidí dôvod na zrušenie jeho účasti v žalovanom v tom, že tento mu nepriznal variabilné ročné odmeny za roky 2014 a 2015, žiada sa uviesť, že tento prípadný nárok súvisí s tým, že žalobca bol konateľom žalovaného (tento nárok nesúvisí s tým, že žalobca bol zároveň aj zamestnancom žalovaného na pozícii riaditeľa - vid' rozsudok tunajšieho súdu č.k. 14Cb/147/2017-178

v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín č.k. 8Cob/93/2018-234). Potom však treba vychádzať z toho, že pokiaľ žalovaný žalobcovi nepriznal horeuvedené variabilné odmeny, mohol tak zasiahnuť iba do práv V. I. - konateľa. Nevyplatením variabilných ročných odmien teda nedošlo k zásahu do práv V. I. - spoločníka, a teda zastavenie vyplácania variabilných odmien nie je dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom. Pretože žalovaný v rokoch 2014, 2015, 2016 a 2019 dosiahol zisk, do úvahy by mohla prichádzať možnosť, že žalobca by titulom toho, že je spoločníkom, mohol získať od žalovaného určité peňažné prostriedky vo forme podielu na zisku. Predpokladom realizácie tohto práva je však podľa § 125 ods. 1 Obchodného zákonníka to, aby valné zhromaždenie rozhodlo o rozdelení zisku medzi spoločníkov. Žalobca má však na valnom zhromaždení iba 10 % hlasov,

v dôsledku čoho ani s ďalším minoritným spoločníkom nemal reálnu možnosť na valnom zhromaždení prehlasovať majoritného spoločníka a presadiť, aby spoločníkom boli vyplatené podiely na zisku. O tom, že nebude schopný prehlasovať majoritného spoločníka (a teda napr. presadiť vyplatenie podielov na zisku), však právny predchodca žalobcu vedel už 24.05.1995 - t.j. odo dňa, keď uzatvoril s ostatnými spoločníkmi spoločenskú zmluvu. Ak ale právny predchodca žalobcu vedel, že v spoločnosti bude mať iba taký počet hlasov, ktorý mu neposkytne záruku, že mu v budúcnosti budú vyplácané podiely na zisku, a napriek tomu spoločenskú zmluvu podpísal, nemožno považovať za nespravodlivé, ak žalobcovi za roky 2014, 2015 a 2019 neboli vyplatené týmto titulom žiadne peňažné prostriedky. Súd prvej inštancie poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR: sp.zn. 6Obo/246/1993, sp.zn. 4Obo/279/1994, sp.zn. 3Obo/355/1995, sp.zn. 4Obo/110/2000 a sp.zn. 6Obo/199/2007. Dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nie je ani to, že žalovaný predpokladal, že v roku 2017 dosiahne stratu 23 932 € a že v roku 2017 reálne dosiahol stratu 105 503 €. Hoci účelom podnikania je dosiahnutie zisku, ekonomická realita je taká, že podnikateľ zisk mnohokrát nedosiahne a naopak dostane sa do straty. Tak to bolo aj u žalovaného, ktorý bol

v strate aj v rokoch 2000, 2001, 2002, 2005, 2008, pričom v konaní nevyšlo najavo, že by sa právny predchodca žalobcu už v týchto rokoch domáhal zrušenia jeho účasti v spoločnosti. Možno teda uzavrieť, že strata je bežný jav a ako taký nemôže byť dôvodom na zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti. Dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nie je ani to, že valné zhromaždenie žalovaného dňa 14.12.2016 schválilo zníženie ceny tepla pre rok 2016. Iba na základe skutočnosti, že spoločnosť svoje produkty predáva za menej, než by mohla, nemožno totiž bez ďalšieho konštatovať, že dochádza k poškodzovaniu záujmov jej spoločníkov; takýto úmysel by bolo možné vidieť iba v tom prípade, ak by takéto konanie bolo dlhodobé, sebazničujúce až likvidačné (vid' tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obo/264/2007). V danom prípade však toto zníženie ceny bolo jednorazové a zjavne nevedlo k hospodárskemu úpadku žalovaného. Naopak - žiada sa zdôrazniť, že žalovaný

v roku 2016 - t.j. v roku, keď došlo k zníženiu ceny tepla, dosiahol zisk. Taktiež dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nie je, že predseda dozornej rady žalovaného, konateľ žalovaného a S. Q. publikovali články. Verejné publikovanie článku kritizujúceho žalobcu je totiž prejavom slobody prejavu. Kritizovať žalobcu by bolo protiprávne vtedy, ak by táto kritika vychádzala z nepravdivých údajov alebo ak by prekročila všeobecne uznávané pravidlá slušnosti. Pokiaľ ide článok „Stanovisko predsedu súčasnej dozornej rady I. s.r.o.“, možno konštatovať, že v ňom uvedené skutkové tvrdenia sú zhodné s tým, čo vyplýva z tohto spisu, pričom hodnotiace úsudky neprekračujú uznávané pravidlá slušnosti. Pokiaľ ide o článok „I. znižuje cenu tepla a vracia občanom takmer 100 000 €“, aj v ňom uvedené skutkové tvrdenia (o výsledkoch hlasovania spoločníkov, o podiele žalobcu na zisku) výške sú pravdivé, pričom ani forma nie je neakceptovateľná. Aj článok S. Q. obsahuje iba také skutkové tvrdenia, ktoré sú zhodné

s tým, čo vyplýva z tohto spisu. Za dôvod na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom súd prvej inštancie nepovažoval ani to, že v roku 2015 bol za konateľa žalovaného vymenovaný V. Y. a že žalobca prestal vykonávať funkciu konateľa. Aj vo vzťahu k tejto námietke totiž platí to, že žalobca má na valnom zhromaždení iba 10% hlasov, v dôsledku čoho ani s ďalším minoritným spoločníkom nikdy nemal reálnu možnosť na valnom zhromaždení ovplyvniť to, kto bude alebo nebude konateľom žalovaného. O tom, že nebude schopný prehlasovať majoritného spoločníka, však žalobca vedel už 24.05.1995 - t.j. odo dňa, keď uzatvoril s ostatnými spoločníkmi spoločenskú zmluvu. Ak ale právny predchodca žalobcu vedel, že v spoločnosti bude mať iba taký počet hlasov, ktorý mu neposkytne záruku, že konateľom bude dovtedy, dokým si bude želať

a napriek tomu spoločenskú zmluvu podpísal, nemožno považovať za nespravodlivé, ak u žalovaného došlo k zmene konateľov. Dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nie je ani to, že spoločníci prijímajú rozhodnutia „per rollam“ - takýto spôsob prijímania rozhodnutí je totiž v súlade s § 130 Obchodného zákonníka. V prípade, že by prijaté uznesenie bolo v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami - napríklad

z dôvodu jeho prijatia v krátkom časovom intervale (na vyjadrenie k návrhu na prijatie uznesenia týkajúceho sa dodatočného zníženia ceny tepla na rok 2016 mal žalobca čas iba od 13.12.2016 do 14.12.2016), na nápravu existuje osobitná žaloba. Súd prvej inštancie za dôvod na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nepovažoval ďalej skutočnosť, že žalovaný v roku 2014 zaplatil Záujmovému združeniu právnických osôb S. Y. sumu 70 000 €.

Z rozsudku sp.zn. 3Obo/355/1995 totiž vyplýva, že na zrušenie účasti spoločníka nestačí, ak iný spoločník vykonáva úkony smerujúce k tomu, aby sa spoločnosť zbavila majetku, ale je potrebné aj to, aby zbavenie majetku ohrozilo riadnu obchodnú činnosť spoločnosti. V tomto konaní však nebolo preukázané, že vyplatenie 70 000 € ohrozilo riadnu obchodnú činnosť žalovaného a podľa názoru súdu vyplatenie týchto 70 000 € tretej osobe nie je dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom. Za dôvod na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom súd prvej inštancie neposúdil ani fakt, že žalovaný presunul činnosti vykonávané spoločnosťou I. G. na spoločnosť C. servis. Z rozsudku sp.zn. 3Obo/355/1995 totiž vyplýva, že na zrušenie účasti spoločníka nestačí, ak iný spoločník vykonáva úkony smerujúce k tomu, aby sa spoločnosť zbavila majetku, ale je potrebné aj to, aby zbavenie majetku ohrozilo riadnu obchodnú činnosť spoločnosti. V tomto konaní však nebolo preukázané, že presun činností z dcérskej spoločnosti žalovaného na spoločnosť C. servis ohrozil riadnu obchodnú činnosť žalovaného a podľa názoru súdu teda tento presun činností nie je dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom. Ani to, že majoritný spoločník na valných zhromaždeniach žalovaného opakovane mení spoločenskú zmluvu tak, že znižuje podiel žalovaného na zisku, na hlasovacích právach a na likvidačnom zostatku z dohodnutých 10 % na 0,055 % nie je dôvod na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom. Takéto konanie majoritného spoločníka je nepochybne potrebné interpretovať ako porušovanie práv minoritného spoločníka, v dôsledku čoho žalobcovi hrozí určitá ujma. Na obranu proti tomuto špecifickému konaniu majoritného spoločníka však slúži žaloba na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia a podľa názoru súdu preto nie je možné toto konanie majoritného spoločníka sankcionovať aj tým, že by súd zrušil účasť žalobcu v žalovanom. Dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom nie je ani to, že žalobca nemá (práve z dôvodu, že je spoločníkom žalovaného - vid' § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z.z.) nárok na dávku v nezamestnanosti. Pokiaľ aj je žalobca bez pracovného pomeru, a teda bez príjmu (čo nakoniec preukázané ani nebolo), treba vychádzať z toho, že k ukončeniu jeho pracovného pomeru u žalovaného došlo dohodou (t.j. nie výpoveďou zo strany zamestnávateľa). Žalobca sa teda sám dobrovoľne vzdal príjmu z pracovného pomeru

a prípadná následná odkázanosť na dávku v nezamestnanosti teda nemôže viesť k zrušeniu jeho účasti v spoločnosti. Pretože žalobcom tvrdené dôvody, nie sú dôvodmi dostačujúcimi na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom, súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. tak, že žalovanému ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca odôvodnil svoje odvolanie najmä tým, že súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25.07.2018 č.k. 14Cb/210/2017 - 444 (ďalej len „skorší rozsudok“) rozhodol tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zrušil účasť žalobcu v spoločnosti žalovaného s odôvodnením, že nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval a to s ohľadom na reálnu (faktickú, nie právnu) nemožnosť participácie na hospodárskych výsledkoch v zásade ziskovej spoločnosti. Dôvody, ktoré viedli súd k zrušeniu účasti žalobcu vyplývali najmä zo strany 22, 23 a 24 odôvodnenia skoršieho rozsudku. Proti skoršiemu rozsudku podal odvolanie žalovaný, na základe

ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31.01.2020, č.k. 16Cob/1/2019 - 576 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd dospel k právnomu názoru, že odôvodnenie skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie nemá oporu v zistenom skutkovom stave a odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie následne vydal nový rozsudok napadnutý týmto odvolaním, v ktorom zaujal úplne diferentný právny názor, o ktorý sa pôvodne opieral vo svojom skoršom rozsudku. Predmetný rozsudok je pre žalobcu viac ako prekvapivý, obzvlášť za situácie, že nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu veci, a to ani po doručení zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, a ani po vykonaní ďalšieho, resp. opätovného konania na súde prvej inštancie, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku. Naopak, žalobca je presvedčený, že takýto rozsudok porušuje princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Napadnutý rozsudok je v hrubom nepomere so skutkovými zisteniami a právnou argumentáciou, ktoré súd prvej inštancie formuloval v skoršom rozsudku. Radikálna zmena právneho názoru a posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktorej výsledkom je úplne opačný názor súdu prvej inštancie nie je v žiadnom prípade odôvodniteľná v kontexte zrušujúceho rozhodnutia súdu druhej inštancie, ani v kontexte ustálenej judikatúry. Odvolací súd považoval skorší rozsudok za nepreskúmateľný predovšetkým z dôvodu neidentifikovateľnosti, aký skutkový stav zistil súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania, a preto mal primárne súd prvej inštancie v tomto smere uskutočniť nápravu. Súd prvej inštancie však bezprecedentne zmenil, resp. poprel svoj pôvodný právny názor a posúdil vec úplne inak, ako v pôvodnom skoršom rozsudku. Skutkové tvrdenia strán sa pritom nezmenili, ani neboli v konaní predložené nové dôkazy, či argumenty, o ktorých by súd prvej inštancie nemal skôr vedomosť. Odvolací súd nezrušil skorší rozsudok z dôvodu, že by došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, v ktorom prípadne by žalobca mohol dôvodne očakávať iné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení odvoláva na názor odvolacieho súdu uvedený v odseku 11 uznesenia, podľa ktorého žalobca v konaní nepreukázal, že by mu majetková účasť v spoločnosti bola na ujmu, a ani že jeho práva spoločníka boli porušované tak, že by od neho nebolo možné spravodlivo požadovať ďalšie zotrvanie v spoločnosti. Súd prvej inštancie tieto dôvody posúdil ako nedostačujúce a rozhodol sa žalobu zamietnuť. Žalobca má za to, že v konaní jednoznačne preukázal, že jeho práva spoločníka boli zo strany žalovaného porušované, pre ktoré dôvody nie je možné od neho spravodlivo požadovať ďalšie zotrvanie v spoločnosti. Tieto dôvody je nevyhnutne potrebné hodnotiť nielen jednotlivo (izolovane), ale najmä v ich vzájomnej súvislosti. Najzávažnejšie porušenie práv žalobcu ako spoločníka zo strany žalovaného (majoritného spoločníka) bolo uvedené v právoplatne skončenom konaní vedenom pod sp. zn. 8Cb/47/2017, ktoré bolo ukončené rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.05.2019, č.k. 16Cob/134/2018 - 215, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, ktorým súd určil, že uznesenie valného zhromaždenia žalovaného č. 4 konaného dňa 20.09.2017 je neplatné. Práva žalobcov (spoločníkov), ktoré im spoločenská zmluva priznávala boli výrazne obmedzené. Žalobcom bolo zúžené právo na podiel zo zisku a likvidačnom zostatku, na hlasovacích právach a právo na vyporiadací podiel. V tejto veci mali žalobcovia plný úspech a bolo preukázané, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom, čím porušil práva žalobcov ako minoritných spoločníkov. Zrušiť účasť spoločníka v spoločnosti môže súd len v prípade, ak od spoločníka nemožno spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval. Vo väčšine prípadov príčinou takéhoto návrhu spoločníka môže byť porušovanie práv spoločníka, prípadne zneužitie práva väčšiny v spoločnosti (nie však samotné minoritné postavenie v spoločnosti). Majoritný spoločník musí pri výkone svojho subjektívneho práva brať v každom prípade ohľad na záujmy spoločnosti, a tým aj nepriamo na záujmy ostatných spoločníkov spoločnosti. Ani to, že spoločník disponuje väčšinou hlasov spoločnosti, ho neopravňuje na to, aby absolútne nerešpektoval práva a právom chránené záujmy menšinových spoločníkov, čo sa môže prejavovať napríklad tým, že o všetkých otázkach existencie spoločnosti rozhoduje samostatne, bez akejkoľvek participácie menšinových spoločníkov, bez toho, aby rešpektoval ich majetkové a nemajetkové práva, prípadne ich práva na valnom zhromaždení a podobne.

V konaní preukázal, že majoritný spoločník pri výkone svojho práva žalovanom nebral ohľad na záujmy spoločnosti, ani na záujmy ostatných spoločníkov. Majoritný spoločník od roku 2014 presadzuje a uskutočňuje výhradne už len svoje vlastné záujmy, spočívajúce v prijímaní predovšetkým politických rozhodnutí. Rozhodnutia majoritného spoločníka nie sú a neboli v záujme spoločnosti ani minoritných spoločníkov. Spoločník má subjektívne zákonné právo titulom vlastníctva obchodného podielu dohliadať pri jeho výkone na záujmy spoločnosti - žalovaného a koná týmto spôsobom pochopiteľne z dôvodu jeho zákonom predpokladanej majetkovej účasti v spoločnosti, v záujme dosahovania zisku a prosperity spoločnosti. Uvedené však majoritný spoločník neakceptuje a jeho konanie je v hrubom rozpore so záujmami žalovaného a jeho spoločníkov. V dôsledku rozhodnutí

prijímaných majoritným spoločníkom dochádza k nevýhodným obchodným transakciám, ktoré žalobca nemal možnosť ovplyvniť. Tieto obchodné rozhodnutia pritom nepredstavujú rozhodnutia, ktorých nevýhodnosť by sa ukázala až neskôr (tzv. podnikateľské riziko), ale majú na obchodné ukazovatele a hospodárske výsledky žalovaného negatívny dopad bezprostredne po ich prijatí. Konkrétne ide o prenájom úžitkových vozidiel žalovaného hlboko pod trhovú cenu, znižovanie cien tepla pod úroveň schválenú regulačným úradom, poskytnutie daru nemocnici, o odpustenie pohľadávok nemocnici či vloženie sumy do záujmového združenia. Nerešpektovaním práv minoritného spoločníka je opätovné prijatie uznesenia valného zhromaždenia žalovaného (majoritného spoločníka), ktoré bolo rovnako žalobcom napadnuté na súde (konanie vedené na Okresnom súde Považská Bystrica pod spisovou značkou 14Cb/115/2018), ktorým spoločnosť opätovne svojvoľne upravila výšku podielov hlasovacích práv žalobcu, a to bez ohľadu na fakt, že predchádzajúce uznesenie žalovaného už bolo právoplatnými rozhodnutiami súdov, ktoré už skôr uviedol, určené za neplatné. Z ustálenej judikatúry súdov možno konštatovať zhodu v tom, že efektívne fungovanie spoločnosti je podmienené existenciou zhodnej podnikateľskej filozofie spoločníkov aj vzájomnej dôvery. Ak možno racionálne predpokladať, že vzťahy medzi spoločníkmi tieto požiadavky nespĺňajú, môže súd zrušiť účasť spoločníka, ktorý je týmto stavom dotknutý. Opätovný zásah do výšky podielu hlasovacích práv žalobcu je bezpochyby jednoznačne zneužívaním hlasovacieho práva majoritného spoločníka, ktoré má za následok znevýhodnenie menšinového spoločníka zneužívajúcim spôsobom. Týmto postupom dochádza k obmedzovaniu práv žalobcu, čo je nepochybne dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v spoločnosti žalovaného, nakoľko nemožno od žalobcu očakávať, že by bolo od neho možné spravodlivo požadovať ďalšie zotrvávanie v spoločnosti žalovaného. V tomto kontexte poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/160/2019. Cielené konanie majoritného spoločníka žalovaného, ktoré v sebe inkorporuje prvky nezákonnosti (rozpor s § 114 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka) a teda aj samotného žalovaného konzekventne dotvárajú celkový obraz o novom podnikateľskom správaní sa žalovaného, pre ktoré správanie nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať jeho ďalšie zotrvávanie spoločnosti žalovaného. Obmedzenie žalobcovho práva podieľať sa na obchodnom vedení spoločnosti prostredníctvom uplatňovania jeho práv na valnom zhromaždení je umocnené aj tou skutočnosťou, že konateľ neumožňuje žalobcovi uplatniť jeho právo na informácie. Žalobca nemá možnosť žiadnym spôsobom v dôsledku správania žalovaného participovať na výsledku hospodárenia spoločnosti žalovaného, žalovaný uskutočňuje „strategické opatrenia“, ktoré vedú k znižovaniu zisku spoločnosti žalovaného, čo de facto rezultuje k ukráteniu práv žalobcu na prípadnom zisku, ktorý mu prináleží. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov hodnotil tieto dôkazy predovšetkým jednotlivo. Opomenul vyhodnotiť dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom práve vzájomná súvislosť preukázaných namietaných porušení žalovaným deklaruje hlboko narušené vzťahy strán konania v dôsledku chýbajúcej dôvery, čo sa premieta aj do ďalšieho fungovania spoločnosti, keďže spoločnosť a jej spoločníci a žalobca sa nevedia zhodnúť na základných strategických cieľoch spoločnosti, a žalovaný ako majoritný spoločník závažným spôsobom porušuje práva žalobcu spojené s jeho účasťou v spoločnosti žalovaného. Tieto skutočnosti by mali byť samé o sebe dostatočným dôvodom na zrušenie účasti žalobcu v žalovanom, keď už iba pri naplnení týchto dôvodov bez pochyby nemožno po žalobcovi spravodlivo požadovať jeho ďalšie zotrvávanie v žalovanom. Žalobca z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zruší účasť žalobcu v žalovanom, žalobcovi zároveň prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 27.11.2020 tak, že s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní nesúhlasí. Zistený skutkový stav považuje žalovaný jednoznačne za dostatočný a odrážajúci skutočnú realitu, ktorá vyplýva z reálneho priebehu názorových rozporov sporových strán. Skutkový stav bol dostatočne zistený už aj pred vydaním skoršieho prvoinštančného rozsudku, avšak nebol dostatočne zdôvodnený. Podstatnou vadou skoršieho prvoinštančného rozsudku nebol nesprávne zistený skutkový stav, ale nesprávne právne posúdenie predmetnej veci. Uvedenú vadu vytkol prvoinštančnému súdu aj odvolací súd. Odôvodnenie napadnutého rozsudku žalovaný považuje za jasné, dostatočné, zrozumiteľné a v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie rozsiahlo zhrnul skutkový stav v spore, zaoberal sa jednotlivými dôvodmi žalobcu, ku ktorým uviedol, prečo nie sú dôvodmi na zrušenie účasti aj s odkazom na judikatúru. Žalovaný podotýka, že postavenie žalobcu sa v zásade nezmenilo odo dňa podpísania Spoločenskej zmluvy zo dňa 24.05.1995. Žalobca bol od počiatku minoritným spoločníkom, a preto jeho argumentácia, že ako minoritný spoločník nemá v podstate možnosť svojím konaním ovplyvňovať chod spoločnosti, je bezpredmetná, vzhľadom na to, že žalobca, resp. jeho právny predchodca sa dobrovoľne rozhodli vstúpiť do tejto spoločnosti za takýchto podmienok. Skutočnosť, že menšinový spoločník nemá potrebnú väčšinu na presadenie svojej

vôle, prípadne je prehlasovaný väčšinou, nemôže byť dôvodom pre zrušenie jeho účasti v spoločnosti. Žalobca vstúpil do spoločnosti žalovaného v roku 1995, kedy veľkosť jeho obchodného podielu predstavovala 15 %, do spoločnosti vstupoval s vedomím, že má minoritné postavenie. Vo vzťahu k menšinovému spoločníkovi poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/110/2000 a uznesenie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29Odo/194/2004. Ďalej sa žalovaný vyjadril k jednotlivým argumentom žalobcu, ktoré uvádzal žalobca v odvolaní a ktoré uvádzal aj počas celého konania, pričom zopakoval svoje doterajšie tvrdenia. Námietku žalobcu, že súd pri nezmenenom skutkovom stave posúdil vec po právnej stránke odlišne, považuje žalovaný za neopodstatnenú. Súd prvej inštancie pri opätovnom posudzovaní dôvodov, resp. podmienok na zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, postupoval podľa pokynov a odporúčaní Krajského súdu v Trenčíne, ktorý vyslovil právny názor v odseku 11 svojho odôvodnenia. Súd prvej inštancie po opätovnom preskúmaní podmienok na zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti dospel v súlade s ustálenou judikatúrou k odôvodnenému záveru, že neexistujú relevantné dôvody na zrušenie účasti žalobcu v spoločnosti žalovaného. Žalovaný žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca k vyjadreniu žalovaného v písomnom podaní zo dňa 14.12.2020 uviedol, že sa s tvrdeniami žalovaného nestotožňuje. Odvolaním napadnutý rozsudok je za situácie, kedy nedošlo k zmene alebo podstatnému doplneniu skutkového stavu v hrubom rozpore so skutkovými zisteniami a právnou argumentáciou, ktoré súd prvej inštancie formuloval v skoršom rozsudku. Závery formulované v rozsudku vníma ako dôsledok nepochopenia vydaného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne a v ňom obsiahnutých odporúčaní. Odvolací súd skorší rozsudok zrušil z dôvodu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia, v dôsledku čoho považoval skoršie rozhodnutie za nepreskúmateľné. Odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa odvolacieho súdu nebolo zrejmé, z akých východísk súd prvej inštancie vychádzal, v dôsledku ktorej skutočnosti nebolo potom možné, aby absenciu náležitého odôvodnenia skôr napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil odvolací súd až v rámci odvolacieho konania. Z uvedeného vyplýva, že skoršie rozhodnutie bolo zrušené z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a je nedôvodné tvrdenie žalovaného, že podstatnou vadou skoršieho prvoinštančného rozsudku bolo nesprávne právne posúdenie veci. Nepreskúmateľnosť skoršieho rozsudku znemožnila odvolaciemu súdu prieskum vo veci a prijatie záveru o správnosti resp. nesprávnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, a preto nemožno považovať postup súdu prvej inštancie po zrušení skoršieho rozsudku za postup podľa § 391 ods. 2 CSP (viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu). Nedostatky skoršieho rozsudku bolo možné odstrániť dôslednejším spracovaním odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v nadväznosti na už vytvorený a sformulovaný právny názor súdu. Napriek tomu bol vyslovený právny záver súdu prvej inštancie v novom rozsudku úplne opačný ako bol v skoršom rozsudku. Rozsudok sa podľa žalobcu z týchto dôvodov opiera o arbitrárnosť súdu prvej inštancie v dôkaznom a rozhodovacom procese. Aj napriek záverom odvolacieho súdu uvedeným v odseku 8 až 11 uznesenia nemožno dospieť k jedinému logickému záveru, že nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti žalovaného zotrval. Ďalej žalovaný zopakoval dôvody pre ktoré by jeho účasť v spoločnosti žalovaného mala byť zrušená, ktoré sú totožné s dôvodmi uvádzanými tak, v priebehu celého konania ako aj uvádzanými v odvolaní. Na záver uviedol, že právo žalobcu byť spoločníkom v spoločnosti vyplýva z Ústavného práva vlastníť majetok a poukázal na článok 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutie pléna Ústavného súdu 19/09 z 26.01.2011, ďalej na rozhodnutie Ústavného súdu IV.ÚS 77/02, III.ÚS 63/06. Žalobca sa domáha zrušenia účasti v spoločnosti nie z konkrétneho jediného dôvodu, ale vzhľadom na všetky v priebehu konania prezentované dôvody a ich vzájomné neoddeliteľné súvislosti a pozadie. Uvedené skutočnosti súd prvej inštancie pri rozhodovaní náležite nezohľadnil a vykonané posúdenie sporu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu sa ďalej písomne vyjadril dňa 15.01.2021 tak, že zdôraznil, že odvolací súd vo svojom skoršom rozsudku na podklade zisteného skutkového stavu vyslovil jednoznačný názor, že v konaní nebolo preukázané, že žalobcovi by bola majetková účasť spoločnosti na ujmu. Pokiaľ ide o ďalšie argumenty žalobcu, k týmto sa už žalovaný viackrát vyjadril počas prvoinštančného aj odvolacieho konania. Pokiaľ žalobca uvádza, že spoločníci sú v permanentnom vzájomnom konflikte, čoho dôkazom majú byť viaceré súdne konania, uvádzal, že všetky súdne konania, vznikli len na návrh žalobcu, resp. ďalšieho minoritného spoločníka, kde títo spoločníci sú vždy žalobcami a obchodná spoločnosť je vždy v pozícii žalovaného. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

9. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a ktorým bol viazaný, pričom s ohľadom na obsah odvolania žalobcu i vyjadrení žalovaného, ktorí nenavrhli dokazovanie doplniť o vykonanie konkrétnych dôkazov, resp. ho zopakovať, nevystala potreba, aby sám dokazovanie zopakoval alebo doplnil (§ 383 CSP). V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP potom nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

10. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

15. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávanie za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

18. Námietku žalobcu týkajúcu sa prekvapivosti napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Strany by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho záveru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/42/2010 zo dňa 17.10.2011). Z obsahu spisu nevyplýva také porušenie procesných pravidiel súdom prvej inštancie, ktoré by odôvodňovali záver o nepredvídateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, keď stranám bolo nepochybne umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska právneho posúdenia veci súdom a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, čo v konaní aj urobili.

19. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie v poradí druhom rozsudku prekvapivo zmenil svoj právny názor a teda aj výrok rozsudku bez zmeny skutkových okolností, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie po zrušení jeho skoršieho rozhodnutia postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu a rozhodol v súlade s vysloveným názorom odvolacím súdom, kedy odvolací súd okrem iného uviedol : „... Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel odvolací súd k názoru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Súd prvej inštancie uviedol, že od žalobcu nemožno požadovať, aby v spoločnosti zotrval, avšak z rozsudku súdu prvej inštancie nie je zistiteľné, aký skutkový stav zistil súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania. „ Súd prvej inštancie tento nedostatok v napadnutom rozsudku odstránil a v bodoch 6 až 11, resp. v bode 15 napadnutého rozsudku uviedol skutkový stav, ktorý zistil a vec následne právne posúdil.

20. Žalobca ďalej v odvolaní namietal nesprávne hodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutkových okolností súdom prvej inštancie.

21. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Skutkový záver sudcu, vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného postoja (presvedčenia) a myslenia konajúceho sudcu. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31.08.2004, I. ÚS 97/97 zo dňa 05.01.2000, II. ÚS 3/97 zo dňa 19.03.1997).

22. Z obsahu spisu súdnej veci je zrejmé, že vykonané dôkazy súd prvej inštancie riadne vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Námietku žalobcu vo vzťahu k posúdeniu a hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie potom vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

23. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že v konaní jednoznačne preukázal, že jeho práva spoločníka boli zo strany žalovaného porušované, pre ktoré dôvody nie je možné od neho spravodlivo požadovať ďalšie zotrvanie v spoločnosti, a teda v konaní uniesol dôkazné bremeno tak, aby jeho návrhu mohlo byť vyhovené, odvolací súd poukazuje na to, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 132 (obdobne § 120 ods. 1 veta prvá OSP), podľa ktorého strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy

o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

24. V súvislosti s tým, k odvolacím dôvodom hmotno-právneho charakteru za aplikácie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, ale len pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup odvolacieho súdu je v súlade aj s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn.

IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého „...“, Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého „...“, pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“.

25. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie starostlivo a podrobne skúmal, či žalobcom uvádzané dôvody sú také, aby mu umožňovali návrhu žalobcu vyhovieť a svoje zamietavé rozhodnutie tiež náležite odôvodnil. Dôvodom, pre ktorý môže súd zrušiť účasť spoločníka v spoločnosti, môže byť porušovanie povinností spoločnosti alebo ostatných spoločníkov takým závažným spôsobom, že jeho ďalším zotrvávaním v spoločnosti by mohli byť podstatne porušené jeho oprávnené záujmy. Posúdiť, či určité konanie naplňuje dôvod pre zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, je možné až po zistení vnútorných pomerov spoločnosti, vzájomných vzťahov spoločníkov, zaužívaných a spoločníkmi akceptovaných zvyklostí pri riadení a činnosti spoločnosti a okolností, za akých ku konaniu alebo situácii, ktorá má byť dôvodom pre zrušenie účasti, došlo. Bez významu nie je ani konanie spoločníka, ktorý o zrušenie svojej účasti žiada. Spoločník môže byť úspešný, pokiaľ vie preukázať, že buď spoločnosť závažným spôsobom porušuje svoje povinnosti voči nemu ako spoločníkovi, alebo takýmto spôsobom porušujú svoje povinnosti ostatní spoločníci na jeho ujmu. Povinnosti, o porušenie ktorých by išlo, treba vyvodiť jednak z príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ale najmä zo spoločenskej zmluvy, takže jeho prípadný úspech bude zrejme závisieť aj od kvality spoločenskej zmluvy, teda od toho, ako precízne v nej budú tieto povinnosti formulované s prihliadnutím na konkrétne pomery spoločnosti.

26. Vychádzajúc z obsahu spisu, skutkového stavu zisteného a preukázaného vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany bol odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že žiadna zo žalobcom tvrdených skutočností nezakladá

sama o sebe a ani vo vzájomnej súvislosti dôvod na zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti. Žalobca v konaní nepreukázal, že by mu majetková účasť v spoločnosti bola na ujmu, že by z nej pre neho vyplývali také povinnosti, ktoré by objektívne nebol schopný plniť, alebo že by jeho práva spoločníka boli spoločnosťou alebo jej konateľmi porušované tak, že by od neho nebolo možné spravodlivo požadovať ďalšie zotrvanie v spoločnosti. Pokiaľ jednotlivé dôvody uvádzané žalobcom sami o sebe nie sú dôvodom na zrušenie jeho účasti v spoločnosti žalovaného, tak ani spoločne nemôžu tieto dôvody privodiť žalobcovi úspech v konaní.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného zákonníka, žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

28. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný, preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Keďže žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

35. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).